

עת"א 41413/11/17 - בלאל מסראווה נגד ועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 41413-11-17 מסראווה נ' ועדת השחרורים ואח'

לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופט שמואל בורנשטיין

כבוד השופטת דבורה עטר

בלאל מסראווה

העותר

נגד

המשיבים

פסק דין

1. ועדת השחרורים 2. היועץ המשפטי לממשלה

1. לפנינו עתירה כנגד החלטת וועדת השחרורים המיוחדת (להלן: "**הוועדה**"), מיום 25.10.17, בוש"מ 44447-03-14, אשר דחתה את בקשת העותר לשחרור על תנאי בתנאי תוכנית רש"א שהוצגה בפניה ובפנינו.

2. העותר מרצה מאסר עולם קצוב ל-30 שנה ועוד 20 חודשי מאסר נוספים שנגזרו עליו במהלך ריצוי מאסרו בגין עבירות נוספות של תקיפת עובד ציבור ובריחה ממשמורת. סך כל התקופה שעל העותר לרצות היא 31 שנים ושמונה חודשים, מתוכם הוא ריצה עד כה 30 שנות מאסר וחצי.

3. העותר נשפט בשנת 1989 למאסר עולם בגין רצח בעלת עדר כבשים, אותה כפתו הוא ואחרים וחנקו אותה, חבלה גופנית חמורה, חטיפה לשם רצח או סחיטה, קשירת קשר לביצוע שוד ועבירות כלפי המשפט. בשנים 96 ו-99 הוא ביצע עבירות בריחה ממשמורת חוקית לאחר שלא שב מחופשות. עד לשנת 2002 שולב העותר בסבב חופשות, שהופסקו בשנת 2002 בשל בריחה ממשמורת חוקית ומאז הוא לא יוצא לחופשות.

4. העותר ריצה מאסר של 15 חודשים כשהיה קטין בגין עבירות רכוש והפעלת מאסר על תנאי, ויש לו 6 הרשעות קודמות הכוללות עבירות רכוש, סמים ונהיגה ללא רשות.

חוות דעת שהונחו בפני הוועדה

1. בטופס ת/903 מיום 17.9.17 נכתב שהעותר אינו בסבב חופשות, ללא עבירות משמעת, בדיקת שתן נקייה. לחובתו חמ"ן מחודשים 7/17 ו-8/17 בגין מעורבות שלילית וסכסוך דמים. העותר אמביוולנטי והפכפך, מבטא רצון עז לצאת לחופשות ולהשתחרר אך כשחשש שהוא אמור להיענות בשלילה הוא

חזר בו. שחרורו ללא ליווי ופיקוח עלולים להקשות על שילובו בחברה.

2. בדו"ח עו"ס מיום 31.10.16 נכתב שהעותר נשוי לאישה חולת סרטן, ואב לשני ילדים ובמשפחתו קיימת מעורבות פלילית.

לדבריו הוא לא רצח את הקורבן אלא רק סיפק מידע שהביא לרציחתה, אך הוא מתחרט על הפשע ועל מותה.

התנהגות העותר בכלא ידעה עליות ומורדות. הוא לא שולב בחינוך, בשנת 2011 הוא השלים קבוצת שליטה בכעסים והודח משתי קבוצות של טיפול בהתמכרות בהפרש של 7 שנים. בשנת 2015 הוא השתלב בקבוצות אלימות כללית אך לא נראה מגויס להליך הטיפול והתקשה ביישום הכלים שלמד במהלך הטיפול.

3. בחוות דעת פסיכודיאגנוסטית מיום 3.9.17 נכתב שהעותר תיאר את חלקו בעבירה, באופן הדומה לזה שבאבחון הקודם. הוא לקח אחריות על תכנון הפריצה, אך לדבריו לא לקח חלק בפגיעה פיזית במנוחה. ההתרשמות היא מתפיסה מורכבת יותר של האחריות כמי שיזם את הפריצה והעותר מוכן לקחת אחריות גם על הפגיעה במנוחה, כשעל פי כתב האישום מיוחסת לו פגיעה פיזית במנוחה ולא רק מכוח נוכחותו במקום. התנהלות העותר במאסר הייתה מאופיינת במעברים רבים בין בתי סוהר, בעיקר בשל מידע מודיעיני ועבירות משמעת. בשנת 1999 הוא לא חזר מחופשה, הוא נשר מפרויקט הבשורה בשנת 2013, ולמעשה לא עלה בידו להשתלב במסגרות טיפול שהוצעו לו ע"י שב"ס, בין היתר מטעמים מודיעיניים. אומנם העותר לא סרבן טיפול, אך לא עלה בידו לעבור טיפול משמעותי מתחילה ועד סיום. ההתרשמות היא כי מדובר במי שהוא בעל משאבים פסיכולוגיים מעטים, מתעייף מהר ומגיב בחוסר עניין בהפגנתיות, תפיסתו בסיסית וקונקרטית, הוא מתמקד בטפל, תופס עמדה פסיבית, חסר כישורי חיים, והוא זקוק לתמיכה והדרכה.

העותר דיבר באבחון הנוכחי בפתיחות רבה יותר מאשר בעבר, הביע חשש משחרורו, אך בהקשר הטיפולי ההתרשמות של גורמי הטיפול ועורך האבחון, היא שהעותר מיצה את יכולתו להפיק תועלת מטיפול במסגרת שב"ס. תובנת העותר לגבי קשייו אינה מעמיקה. מדובר באדם שמשתחרר לאחר שהות ארוכה מאוד בכלא ואינו יוצא לחופשות מזה שנים רבות. מצבו המשפחתי מורכב, ואם ישוחרר יהא עליו לטפל באישה חולה ובילדים רכים. רמת המסוכנות הנשקפת העותר היא ברמה בינונית ומסוכנותו פחתה בהשוואה לאבחון הקודם. העותר זקוק לתהליך הכנה לשחרור, קיימים אצלו דלות וקונקרטיות, קושי בהבנת מצבים בין אישיים, פסיביות וקושי בהתמודדות עם מצבים מורכבים ומצבי קונפליקט. יש לעותר גם קושי ופחד בנושא כישורי חיים וכן מהצורך בהתמודדות עם המצב המשפחתי המורכב. גורמי הטיפול מתייחסים לעותר כאל מי שמיצה את אפשרויות הטיפול במאסר.

4. בדו"ח עו"ס מיום 4.9.17 נכתב שהעותר שהה באגף אסירי עבודה עד לפני מספר חודשים אך בשל עניין מודיעיני נפלט מהאגף והועבר לכלא מעשיו.

אבחון פסיכולוגי מיוני 2015 העריך את רמת המסוכנות שלו כבינונית גובלת בגבוהה. נערכו ניסיונות לשלבו בטיפול מתאים ללא הצלחה. לאחר שבקשת העותר נדחתה בוועדת השחרורים בחודש אפריל הוא הביע אכזבה

בתחושה שלא מאמינים לו ולא רוצים לסייע לו וביקש שיחות פרטניות. התקיימו 9 מפגשים, שהוקדשו בעיקר לוונטילציה ולשיחות בעניין הכנה לשחרור. ההתרשמות היא כי העותר צובר ביטחון, הקשר שלו עם אשתו מתחזק, על אף המהמורות שהיו לו לאורך המאסר, ופנה לשיחות סביב מצבו הבריאותי.

הקשר הטיפולי נקטע לאחר שהעותר נפלט מהאגף. במקביל לקשר הפרטני, העותר השתתף בקבוצת עולם הרגשות בהנחיית עו"ס וקצין חינוך, הוא השתתף ב-8 מתוך 12 מפגשים, שני חיסורים מסיבות מוצדקות ושניים ללא סיבה מוצדקת והערכת מנחות הקבוצה היא שהקבוצה הייתה משמעותית עבורו. ההתרשמות הכוללת היא כי העותר ומשפחתו מעורים בעולם העברייני, הוא אמביוולנטי והפכפך, המבטא רצון לשחרור, ומוכן לעבוד קשה אך מיד מרים ידיים ושוב חוזר בו, וחוזר חלילה.

העותר זוכה לתמיכה הולכת וגדלה מצד בני משפחתו אך הוא זקוק לליווי והכוונה וליציאות מדודות ומכוונות טרם שחרורו. שחרור ללא ליווי עלול להבהיל אותו ולהקשות על שילובו בחברה. ההתרשמות היא כי עד היום העותר אינו סבור כי היה מקום להשית עליו מאסר עולם, יחד עם זאת, הוא הביע חרטה.

5. בתכנית רש"א מיום 18.4.17 נכתב שהעותר מבטא עייפות ממאסרו וחשש משחרורו. נשקלה אפשרות להפנותו לבניית תכנית שיקום במסגרת הוסטל לצורך קליטתו לחברה בצורה הדרגתית ומפוקחת ונמצא מתאים להיקלט בהוסטל אלפטאם. הוא יהיה בתכנית שיקום וטיפול אינטנסיבית למשך 6 חודשים, לרבות טיפול פרטני, קבוצתי ומשפחתי וישתתף בפעילות פנאי ובתעסוקה.

בעדכון מיום 24.10.17 שונה מקום התעסוקה שהותאם עבור העותר בגלל מצבו הרפואי.

6. משטרת ישראל מתנגדת לשחרור העותר מאחר ואינו יוצא לחופשות, שהופסקו לאחר שבשנת 2002 חזר באיחור מחופשה. במהלך מאסרו העותר הורשע בתקיפת עובד ציבור ובריחה ממשמורת חוקית בשתי הזדמנויות.

ההחלטה

1. בדיון אחרון ומעמיק ביותר שהתקיים בבקשת העותר החליטה הוועדה לדחות את הדיון ב-6 חודשים כדי לקבל אבחון פסיכודיאגנוסטי.

2. העותר ריצה יותר מ-30 שנות מאסר. עמדת גורמי הטיפול היא שהעותר אינו מוכן וערוך לחיים מחוץ לכלא, בעיקר בשל כך שהחל אין ספור טיפולים, אולם נפלט מכולם. מצבו כיום אינו שונה ממצבו כפי שהיה לפני מספר שנים, כשעמד לפני ועדת שחרורים וסורב.

3. ב"כ העותר הטעימה בפני הוועדה הקודמת ששחרורו של העותר ל"עולם החופשי" במצב דברים כזה, כאשר הוא איננו מוכן למפגש עם העולם החופשי ודרישותיו, עלול להביא להתנגשות מסוכנת, שאותה יש למנוע באמצעות מעבר מדורג דרך הוסטל.
4. הוועדה קבעה שהעותר לא שכנע שהוא ראוי לשחרור, ששחרורו לא יסכן את שלום הציבור ושחל בו שינוי בולט וממשי מבחינת הבנת חומרת מעשיו ובחינת מוכנותו להשתלב בחברה ולתרום לה.
5. על פי הדו"ח הפסיכודיאגנוסטי שהונח בפני הוועדה, העותר בעל מסוכנות בינונית הגובלת בגבוהה, ולא עבר טיפולים כפי שהנחו אותו הוועדות הקודמות. הוועדה סברה שיש מקום לערוך אבחון פסיכודיאגנוסטי מעודכן והדיון נדחה כאמור לשם כך.
6. הוועדה התייחסה בדיון נושא העתירה לחוות הדעת הפסיכודיאגנוסטית המעודכנת ולכך שהעותר אינו יוצא לחופשות משנת 2002.
7. מהערכת המסוכנות עלה כי רמת המסוכנות הנשקפת מהעותר היא בינונית ומסוכנותו פחתה בהשוואה לאבחון הקודם, כאשר הפחתה זו מבוססת על שניים: האחד, התברר כי העותר בדה סיפור בדבר רצח במהלך חופשה, שאז ירה באדם שפגע באחיו הקטן. בשיחת משב לאחר מכן אמר כי מדובר בבדיה שמסר מחמת חששו להשתחרר. השני, קיומה של תכנית רש"א בדבר שהות בהוסטל.
- מדובר במי שזקוק לתמיכה והכוונה לשחרור, קיימים אצלו דלות וקונקרטיות, קושי בהבנת מצבים בין אישיים, פסיביות, קושי בהתמודדות עם מצבים מורכבים ומצבי קונפליקט, פחד בנושא כישורי חיים וכן צורך בהתמודדות עם מצב משפחתי מורכב.
8. הוועדה שותפה לחששות ב"כ העותר בדבר המפגש הצפוי לו אם ישתחרר בתום מאסרו המלא, ללא שלב מעבר בדמות הוסטל או מסגרת מפוקחת אחרת, ואולם, חששות אלה אינם יכולים להכתיב את ההחלטה.
9. לא ניתן לקבוע שמדובר במי שהוא ראוי לשחרור ושחרורו לא יסכן את ביטחון הציבור, ובוודאי לא במי שחל בו שינוי בולט וממשי, כאשר נמצאה לגביו מסוכנות לאלימות עתידית בדרגה בינונית; כאשר מדובר במי שלא יצא לחופשות, ולו לחופשה קצרה ביותר, מאז שנת 2002; במי שנפלט ממסגרות טיפוליות ולא חל בו שינוי ממש במובן השיקומי במשך כל שנות המאסר הארוכות, ובוודאי אין לפני הוועדה מי שריצה מאסר באגפי השיקום השונים. העותר התנהג בעבר באופן שלילי וקיים לגביו גם מידע מודיעיני שלילי מהתקופה האחרונה, אם כי עניינים אלה אינם נמצאים בליבת ההחלטה.

10. עם כל ההבנה בדבר הקושי הצפוי לעותר עם שחרורו המלא, הועדה לא תוכל במסגרת חוק שחרור על תנאי, ליצור עבור העותר מסגרת מעבר לקראת שחרורו, מקום שמסוכנותו עדיין מצויה ברף שאינו מאפשר מתן אמון בו. לא ניתן עד היום בעותר האמון הנדרש לצורך יציאתו לחופשות, והוצאתו, אפילו למסגרת מפוקחת של הוסטל, יהא בה משום הימור מסוכן על ביטחון הציבור.

נימוקי העתירה

1. בהינתן תקופת המאסר שהעותר ריצה ויתרת מאסרו, הנטל המוטל עליו, גם כאסיר עולם, שונה מזה המוטל על כל אסיר עולם אחר.

2. מהדו"חות בעניינו של העותר עלה כי העותר נטל חלק בקבוצות רבות ושיחות פרטניות. עלה הצורך בליווי, הכוונה ויציאות מפוקחות לקהילה, לצד צורך אקוטי בחזרה הדרגתית לקהילה. מהאבחון הפסיכולוגי עלה כי חל בעותר שינוי מהותי והוא נוטל אחריות על מעשיו.

3. יש להורות על שחרורו המוקדם של העותר משיקולים הומניטריים, לרבות בשל מחלת סרטן ממנה סובלת אשתו ומתן האפשרות לעותר לגדל את ילדיו הקטינים על ידי הכנתו לכך. התנהגותו של העותר חיובית, למעט מעידות מינוריות.

4. העותר עשה כל שלאל ידו על מנת לקבל טיפול הולם, כפי שאכן הוענק לו.

5. העותר עומד בתנאי סעיף 10 (ב) לחוק שכן חל בו שינוי בולט וממשי. לא עלתה אינדיקציה בקרב גורמי הטיפול בדבר מסוכנות מיוחדת שיש בכוחה למנוע את שחרורו. ניתן ללמוד זאת גם ממסוכנותו לטיפול ומהתנהגותו התקינה. תכנית השיקום מטעם רש"א מהווה גורם שיש להביאו בחשבון בהערכת מסוכנותו, שכן יש בה כדי להפיג חשש בהיבט זה ויש מקום להעניק לה את המשקל הראוי.

6. סעיף 10(ב) לחוק שחרור על תנאי ("החוק") בא להוסיף על השיקולים בחוק ולא לגרוע מהם, ויעודו להפיג חשש מפני מסוכנות עתידית מצדו של העותר. יתרת המאסר שנותרה לעותר היא כתוצאה מביצוע עבירות נוספות ומן הראוי להעניק לסעיף משקל מועט ולשיקולים המנחים, בדרך כלל, משקל מהותי.

7. העיכוב במציאת מענה טיפולי הולם לעותר לא נבע מסרבנותו, אלא מתוקף החלטת שב"ס על בסיס טעמים מודיעיניים ואילוצים מערכתיים של שב"ס.

בית המשפט העליון קבע כי אין לייחס משקל גבוה לשיקול הטיפול ואין לזקוף לחובת אסיר היעדר טיפול מקום שזה נשלל עקב אי היכולת לספקו.

היה על הוועדה לשקלל את נתוניו של העותר על בסיס טיפולים שעבר ולא על בסיס אלה שנמנעו ממנו. יש בטיפולים שעבר, יחד עם תכנית השיקום המוצעת, כדי לשכנע ש העותר ראוי לשחרור מוקדם ושחרורו לא יסכן את בטחון הציבור.

8. יש לשקול גם את עובדת היות העותר מועסק לשביעות רצון מעסיקיו.

9. יש לשקול את סיכויי שיקומו של העותר בקהילה, אל מול טענת המסוכנות ולהעדיף את שחרורו של העותר בשלב זה מהכלא, להליך שיקום, על פני המשך החזקתו מאחורי סורג ובריח. ממסקנות דו"ח ועדת דורנה עולה שהאינטרס הציבורי בהגנה על שלום הציבור מפני חזרתו של עבריין למעגל האלימות מחייב את העדפת שיקומו של העותר.

10. במהלך הדיון בפנינו טענה ב"כ העותר שהחופשות לא אושרו לעותר בגלל בעיות סמים, הוא הביע נכונות לטיפול אך לא הועבר לכלא חרמון או אשל והנרקולוג קבע שאינו זקוק לטיפול בהתמכרות.

מסוכנותו של העותר פחתה לאחר שהשתתף בקבוצת טיפול בכעסים וקבוצות חינוך. לטענתה יש לאפשר לעותר לחזור למשפחתו באמצעות מעבר להוסטל בטייבה, שיעסיק אותו וייתן לו מענה לבעיית ההתמכרות.

11. ב"כ העותר טענה שלדעת גורמי הטיפול העותר מיצה את יכולות הטיפול שלו בשב"ס והאינטרס הציבורי יצא נשכר אם העותר יקבל טיפול. אשתו חולת סרטן, יש לו שני ילדים בבית והוא זקוק להנחיה בתחום ההורות. העותר סיים לרצות את מאסר העולם בגין הרצח והעבירות הנלוות והוא מרצה את מאסרו רק בגין אי חזרתו מחופשות. לטענתה, כיום העותר לקח אחריות על מעשיו, בניגוד לעבר, ויש בתוכנית רש"א כדי להפחית את מסוכנותו.

תגובת ב"כ המשיב

1. העותר אינו עומד בנטל המוטל עליו להוכיח כי הוא אינו מסוכן לציבור. מסוכנותו נלמדת מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע, העותר לא שב מחופשותיו, מעל באמון בניתן בו, ותקף עובד ציבור. כמו כן ביצע 14 הפרות משמעת, האחרונה שבהן משנת 2017. מדובר ברצידיבויסט שמורא החוק אינו חל עליו ואין ליתן בו אמון.

2. מדו"חות גורמי הטיפול והאבחון עלה כי מדובר בעותר שאינו יציב, מעורה בעולם העברייני, וכך גם משפחתו, שגם לאחר 30 שנות מאסר, מסוכנותו הוגדרה כבינונית. אין בעובדה שהעותר מרצה תקופת מאסר כה ארוכה על מנת להטות את הכף לעבר שחרורו.

3. העותר לא השלים טיפול של ממש בתחום ההתמכרויות והוא ממשיך להביע חשש מפני שחרורו.

המוקדם. אף גורמי הטיפול קבעו כי נדרשת הכנה והכונה עובר לשחרורו, קל וחומר כשאחיו מעורבים בפלילים.

4. הוועדה צדקה כשקבעה כי העותר אינו ראוי לשחרור מוקדם, שעה שהעותר לא עבר שיקום מלא בעבירות רכוש ו אלימות, ממזער מחומרת העבירות ונתונו שליליים.

5. העותר אינו מבין את חומרת מעשיו ואינו מוכן להשתלב בחברה. העותר לא יצא לחופשות מאז 2002, לא נבחנה התנהלותו מחוץ לכתלי הכלא מזה שנים רבות, ואין לומר שהוא עובד בדרישותיו המחמירות של ס' 10(ב).

6. יש לדחות את טענת ב"כ העותר כי על העותר מוטל נטל שונה להוכיח כי הוא ראוי לשחרור, בשל העובדה שהוא מרצה חלק משמעותי מתקופת השליש ובשל הדלות הקוגניטיבית שלו.

7. תכנית רש"א אינה מאיינת את מסוכנותו של העותר. המלצת רש"א מהווה שיקול אחד מבין מכלול השיקולים ועצם קיומה של תכנית אינה מחייבת את שחרורו המוקדם. יש לבחון את תכנית השיקום לאור האבחון הפסיכולוגי שנערך לעותר ולאור מסוכנותו.

8. טענת ב"כ העותר כי על פי ממצאי ועדת דורנר שחרורו של העותר בשלב זה עדיף מהמשך החזקתו, נדחתה על ידי בית המשפט העליון, שקבע מפורשות כי במקום שבו נשקפת מסוכנות מהעותר, אין לקבל טיעון זה.

9. על פי הוראות החוק, יש להעניק לשיקול המסוכנות את מעמד הבכורה.

10. בית משפט אינו בא בנעלי הוועדה ותפקידו מתמצה בבחינת סבירות ההחלטה.

11. במהלך הדיון בפנינו טענה ב"כ המשיב שהעותר לא יצא לחופשות ומסוכנותו הופחתה רק מבינוני-גבוה לבינוני. לטענתה, העובדה שהעותר מרצה 30 שנות מאסר לא הופכת אותו ראוי לשחרור. דו"ח דורנר והאינטרס הציבורי לא מצדיקים את שחרורו של העותר על תנאי.

דין והכרעה

1. לאחר שעיינו בפרוטוקול הדיון בפני הוועדה, במסמכים שהוצגו בפניה ובפנינו, בעתירה ובתגובה, הגענו למסקנה שהעותר לא הוכיח בוועדה ובדיון בפנינו ששחרורו המוקדם, גם בתוכנית רש"א, לא יסכן את שלום הציבור, כפי שסיכן במעשיו נושא מאסרו, שהוא ראוי לשחרור מוקדם ושחל בו אותו שינוי בולט

וממשי כנדרש ממנו בהיותו נושא מאסר שעיקרו 30 שנות מאסר עולם קצוב שהוטל עליו בגין רצח מתוכנן ואכזרי של רועת צאן.

2. איננו מקבלים טענת ב"כ העותר לפיה לא נדרש מהעותר להוכיח שינוי בולט וממשי מאחר וסיים לרצות 30 שנות מאסר בגין הרצח והעבירות הנלוות אליו והוא מרצה כעת את יתרת המאסר בגין העבירות שביצע במהלך מאסרו, שכן מדובר בתקופת מאסר אחת ועל העותר להוכיח לא רק שלא יסכן אחרים במהלך תקופת הרישיון ולאחר מכן, ושהוא ראוי לשחרור, אלא גם שעבר שינוי בולט וממשי.

3. אנו רואים עין בעין עם הוועדה את קביעתה לפיה העותר לא עמד בנטל הכבד שמוטל עליו להוכיח שלא יסכן את הציבור אם ישוחרר בתוכנית רש"א, שכן חרף ההליכים הטיפוליים שעבר במהלך מאסרו, ואשר הפחיתו את מסוכנותו לעומת זו שהייתה בתחילתו, הרי לפי האבחון הפסיכודיאגנוסטי ודו"חות גורמי הטיפול, מסוכנותו נותרה בינונית, גם בהתחשב במאפייניו האישיותיים ולקיחת אחריותו החלקית לרצח נושא עיקר מאסרו.

4. איננו מתעלמים מהקבוצות הטיפוליות ומהשיחות הפרטניות עם עו"ס שעבר העותר אך אין בהן די כדי להצדיק את שחרורו.

הוועדה צדקה כאשר ייחסה חשיבות לכך שהעותר לא נטל חלק בכל ההליכים הטיפוליים, שכן הדבר נגרם בשל התנהגותו השלילית, שגרמה להעברתו מכלא לכלא ובשל מידעים שלא אפשרו את העברתו לכלא חרמון ולכלא אשל.

5. אנו מבינים לחששו של העותר לחזור לקהילה ולמשפחתו ללא הכנה מוקדמת אך אין בתוכנית השיקומית של רש"א, שהיא למשך מספר חודשים בלבד, כדי להכין אותו לחיי קהילה לאחר תום תקופת הרישיון.

כך הם פני הדברים במיוחד כאשר העותר לא יוצא לחופשות מזה 16 שנה, לא הגיע לאגפי השיקום ולא יצא לעבוד מחוץ לכלא, כך שלא ניתן היה לבחון את התנהגותו מחוץ לכלא, ולו לזמן קצר ובתנאים מגבילים.

6. עיון במידעים החסויים שהוצגו בפנינו מעלה שגם אם נכונה טענת ב"כ העותר שחופשותיו של העותר לא הופסקו בגלל אי חזרתו מחופשות אלא בגלל המידעים, יש בהתנהגותו השלילית של העותר במהלך השנים מאז תחילת שנות האלפיים כדי להצדיק את אי הוצאתו לחופשות.

7. אף אנו, כמו הוועדה וגורמי הטיפול, לא מתעלמים מהיותו של העותר בן זוג לאשה חולת סרטן ואב לשני ילדים, אך מסוכנותו הבינונית והתנהגותו הצפויה במצבי לחץ מצדיקים את החלטת הוועדה חרף נסיבותיו האישיות של העותר.

8. אנו דוחים את העתירה.

ניתן היום, כה' ניסן תשע"ח (10 אפריל 2018) במעמד ב"כ הצדדים.

אברהם טל, נשיא
אב"ד
שמואל בורנשטיין, שופט
דבורה עטר, שופטת